

Ked' úsmev klope na dvere

Ked' úsmev klope na dvere

Ked' úsmev klope na dvere,

každého príjemne zahreje.

Dieťa, mama, a aj oco,

nikto nemá tvár kyslú ako ocot.

Smeje sa aj dedko s babkou,

aj susedov psíček s mačkou.

Každý sa zrazu teší na školu,

a smútok? Ten má smolu.

Ale ako to ten básnik myslí?

Ved' úsmev je pocit v mysli.

Nemôže on nohy dostať,

a potom každému na dvere klopať.

Predstavte si: „Klop, klop, klop!

Ja som Úsmev, a ty si kto?“

Neviem, neviem, či je to dobre,

to by sa skončilo nedobre.

Ked' úsmev kope na dvere,
každého príjemne zahreje.
Stará mama, krstný tato,
každé dieťa, každé zlato.

Výnimočný pocit

Výnimočný pocit každý má,
ked' sa smeje, ked' sa hrá.
Ked' smúti, plače,
aj ked' vyjedá babkine koláče.

Ked' slnko sa na nás smeje,
aj ked' vonku husto leje.
Ked' padajú na nás listy,
či ked' blesk sa vonku blyští.

Či ked' každý sa na nás hnevá,
alebo každý sa na nás usmieva.

Či ked' si na lyžovačke,
či ked' sedíš v obývačke.

Či keď sedíš na stoličke v škole,
keď počúvaš nudné teórie.
Takýchto situácii je mnoho,
no každá chvíľa stojí za to.

Výnimočný pocit každý má,
keď sa smeje, keď sa hrá.
Máme tu aj iné splete,
ale to zbytočne pletie.

Zaženieme nudu

Sedíme doma, nudíme sa.
Mama vraví: „Ideme do lesa!“
Nechce sa nám vôbec,
no zaujímavostí je tam kopec.

Začíname prechádzku, vidíme myš,
a na druhej strane chodníka je jej skrýš.
O kúsok ďalej beží srnka,
a potom vidíme, ako vtáčiky zobú zrnká.

Keď sme v cieľi, pohráme sa,

a potom vyjdeme z lesa.

V lese bolo krásne,

a to je všetkým jasné.

Keď prídeme domov,

na záhrade nula stromov.

„Mamička naša“, pýtame sa,

prečo tu nie je ani kúsok lesa?

Nuž, preto deti zlaté,

lebo sa tu stále hráte.

Pri hre by vám zavadzali.

„To že sme my povedali?“

Sadila celá rodinka,

celá okrem tatinka.

Detičky sa radovali,

že v záhrade stromy mali.